

Вадим Панов - „Войните ги започват неудачниците“

Лектория на Политехническият музей

Москва, Старият площад,

21 юли, сряда, 20,12

– Можеш ли поне да не хъркаш? – прошепна Люся и сръга Артъом с лакът в ребрата. Ударът се получи доста болезнен, така че Артъом не просто се събуди, а няколко секунди отчаяно балансира върху стола, едва избягвайки унизителното размахване на ръце. След като успя да запази равновесие, той погледна с упрек към Люся (девоичката не забеляза това), после оправи вратовръзката си и се огледа.

Беше му скучно. Артъом се беше оказал на лекцията изключително благодарение на Люся, новата му приятелка – голяма любителка на всичко непознато и загадъчно, съществуващо около нас. Хороскопите – китайски, японски, източни, цветни и останалите – ги беше минала още в детството. По-нататък Люся бе преживявала увлечения по народната медицина, екстрасенсите, врачките, предсказателите и филипинската медицина. После беше дошъл редът на НЛО. Домът на Люся се бе напълнил с подозрителни на вид фотографии с изображения на размазани на фона на небето насекоми, тя в захлас четеше мемоари за срещи с летящи чинии, изучаваше анатомията на пришълците и съставяше графици за приземяванията им. В резултат на това девойката беше поискала от родителите си да финансират пътуването ѝ до някаква американска провинция, където, според слуховете, вече повече от петдесет години измъчват в лабораторни условия нашите братя по разум. Те бяха отказали и след като беше поревала демонстративно, Люся си бе намерила ново увлечение – древните цивилизации. Националната библиотека, интернет, списания – Люся търсеше жадно във всички източници на информация споменавания за загадъчни и непременно могъщи племена от миналото, периодично засипвайки приятелите си с поредната доза открития.

Артъом се прозина, деликатно прикривайки устата си с длан, и се огледа. В аудиторията нямаше много народ, трийсетина души. Пикът на популярността на изнасяния лекцията професор явно беше отминал и сега сбирките му привличаха само най-съмнителните слушатели, повечето от които, подобно на раздърпаната стара мома на първия ред, грижливо конспектираха лекцията.

Артъом измъкна от джоба на самото си измачкана програмка. „Право на живот. Поредица от семинари. Ръководител – Лев Мойсеевич Серебрянц, професор.“ Деликатно се премълчаваше по какво именно е професор. Плешивият човечец зад катедрата напълно съответстваше на евтината и лошо отпечатана програма. Скромен, малко протрит костюм, старомодни очила, не най-чистата риза... Но въодушевлението, промъкващо се в гласа на Серебрянц, накара Артъом да се заслуша.

– Асурите... Те са властвали непрекъснато хиляди години в света ни. Строили са най-прекрасните градове, реещи се под небесните сводове. В тяхната империя е процъфтявало изкуството, а магията е била въздигната в статуса на наука. Във вселената не е имало тайна, която да не е разгадана от асурите. Търсенето – това бил техният девиз. Асурите са оставили най-ярка следа в историята, споменаванията за тях се срещат повсеместно. За съжаление, в рамките на встъпителния семинар не мога да разкажа повече, но в следващите ни срещи ще изучим много подробно тази най-първа и най-загадъчна цивилизация на Земята.

Професорът направи пауза и поднесе към устните си чаша с вода.

– А какво е станало по-нататък? – попита очаровано старата мома.

– С кого?

– С асурите.

– Това, което е трябвало да стане – отговори философски утолилият жаждата си Серебрянц. – Появили се нови, по-млади раси, готови да се хвърлят в решителна битка за лидерството. Животът не търпи статичността. Животът е движение, той е бушуваща стихия, той е новости, промени, страст, ако щете. Животът е благосклонен към онези, които се хвърлят напред, които посрещат всеки свой ден така, сякаш е последен... Настъпи мелодраматична пауза. Лев Мойсеевич си го биваше в говоренето.

– Развитието на асурите спряло. Те престанали да се стремят към нещо и започнали все по-често да поглеждат назад, започнали да живеят в миналото: миналите победи, миналите достижения, миналото могъщество, а когато се спреш, е много трудно да се заставиш отново да помръднеш от мястото си. Това се случва с всички раси, с всички империи. На света се появили навите – нова, жадуваща победи раса, и настъпила поредица от жестоки войни. Асурите се съпротивлявали отчаяно, но времето им било отминало. Под напора на навите се рушили крепости и градове, загивали армии и учени, изгаряли храмове и библиотеки. Навите мислели, че са изтребили всичките си врагове, но сбъркали. Асурите успели да издигнат Тайния град, където и отишли, отнасяйки със себе си главното си съкровище – знанията.

Слушателите трепетно попиваха думите на професора, в замъглените им очи се мяркаха отблясъци на жестоките пожарища, погубили великата цивилизация, а в ушите им ревяха бойни мамонти. На Артъм му се привидя нещо по-прозаично, подобно на „Последния ден на Помпей“.

Професорът се развихри.

– След като взели властта, навите основали своя империя – Тъмния двор – и властвали на Земята много векове, но времената продължавали да се променят. Новите раси се появявали една след друга и скоро Тъмният двор повторил съдбата на асурите, при това в буквален смисъл. Навите открили убежището на своите предшественици – Тайния град – и се скрили в него. На тяхно място дошла следващата раса, после още една, и още. Всички те имали възходи, времена на разцвет, но всички те, рано или късно, се озовавали в Тайния град. А после сме се появили ние, хората. Нашите предци провели ожесточена борба за правото да властват на Земята и повалили в прахта последните империи на не-хората.

– Оох! – въздъхна шумно старата мома.

Професорът се усети.

– Нещо се поувляхохме, драги мои. – Той отново отпи от водата и добродушно свали очилата. – Всичко това ще го разгледаме по-подробно на следващите занятия. Древна Гърция, Древен Рим, Атлантида. Именно тогава е била удържана ключовата победа, позволила на човечеството да извоюва господстваща позиция в света. Това са били годините на истинското ни величие, години на подвизи, които сега ни се струват митове.

– Окончателна ли е била победата? – поинтересува се слабичък очилатко, седнал при вратата.

Той беше закъснял за началото на шоуто и сега трескаво стенографираше откровенията на Серебрянц.

– Не, разбира се! Получили сме възможност да си отдохнем, но враговете ни не са се предали. Не-хората предприели следващия опит да възстановят влиянието си в Ранното средновековие. Поголовна неграмотност, непрекъснати войни – човечеството изживявало криза, и враговете ни решили да се възползват от това. Магията започнала да подменя науката, а античовешките култове – религията. Повсеместно се появявали вещици и магьосници и цели области се оказали под тяхна власт. Дяволската активност

породила ответна реакция – Светата инквизиция, на която се удало, наистина с доста спорни методи, да реши проблема с прочистването на света. Не-хората претърпели поредното поражение, но отново не завинаги!

На следващите семинари ще разгледаме документални свидетелства за вражеската дейност в наши дни. Навите, асурите и други не-хора тук! Те изчакват подходящия момент и ние трябва да сме готови за срещата с тях!! Светата инквизиция. Артър погледна със съчувствие към слушателите – те явно бяха закъснели с раждането си.

– Интересно, нали? – прошепна Люся.

– Разбира се, скъпа. – Не желаейки да обижда девойката, Артър честно опули очи.

– Инквизицията е смятала, че не-хората са създадени от дявола и са се появили след хората – обади се отново очилаткото. – Това не се връзва с вашата теория.

Професорът изсипа в чашата останалата в каната вода и поклати глава в знак на несъгласие.

– Първо, Инквизицията е решавала конкретна задача – пречиствала е света от не-хората. На светите отци им се е налагало да работят в обкръжението на необразовани хора, част от които се намирали под влиянието на вражеските сили. Естествено, че с цел привличането на масите на своя страна, са се използвали всякакви хипотези.

Второ, когато инквизиторите са започвали да действат, те са разполагали с много малко информация за врага. Благодарение на усилията на не-хората е била унищожена Александрийската библиотека, съдържаща най-богатите сведения за ранните етапи на нашата борба за съществуване, изчезнала е библиотеката на Иван Грозни и множество други безценни трудове. Времената били тежки и Църквата формирала новия образ на врага от тези материали, които най-ясно съответствали на историческия момент. Но най-важното е – професорът отново отпи от водата, – че е била постигната поредната победа и човечеството извършило поредния скок напред.

– Поредна, но не и окончателна – уточни отново очилаткото.

– За съжаление, да.

– Как мислите, успели ли са древните цивилизации да спасят своите знания в хода на всички тези катаклизми?

Артър моментално се обърна в търсене на източника на този приятен женски глас. Обаятелна блондинка с огромни, ослепително сини очи и леко чип мъничък нос учтиво беше вдигнала тънката си ръка със стиснат в юмручето „Паркър“. Кокетната ѝ черна блузка оставяше открити изящните рамене и беше плътно прилепнала... Артър погледна под око към Люся.

– Какво? – попита Серебрянц.

– Има версия, че библиотеката на Иван Грозни не е нищо друго освен останките от имперското хранилище на асурите.

– За да отговоря на въпроса ви, трябва първо да се намери тази библиотека – отбеляза професорът. – Аз, разбира се, се занимавам и с това, но главната цел на моите изследвания лежи в малко по-друга плоскост.

– Много жалко – въздъхна разочаровано блондинката.

– Но къде се крият тези не-хора? – прошепна старата мома – тя явно нямаше търпение да разпали първата клада. – Ако победата не е била окончателна, значи, те все още са сред нас!

Останки от библиотеки, останки от инквизитори – на Артър му стана тъжно. Самотните възрастни жени с маниерите на нисши офицери от НКВД не го вдъхновяваха.

– Разбира се, че са сред нас – кимна Серебрянц. – Въз основа на фактите, които ми станаха известни, имам пълно основание да заявя, че Тайният град съществува! И в него се крият останките от всички раси, някога населявали Земята.

- Но защо не-хората не се разпръснат из цялата планета?
- Когато са сами, са доста уязвими. Само обединението би могло да им помогне да се спасят.
- И къде е този град? – не издържа старата мома.
- Или поне руините му? – възкликна Люся.
- Защо пък руините? – усмихна се благосклонно Лев Мойсеевич. – Ние знаем къде се намира той.
- Къде?
- На територията на съвременна Москва!

Публиката млъчеше, потресена. Всички погледи бяха устремени към смелия Серебрянц, току-що населил столицата на Русия с множество могъщи същества. А Артъм се възползва от паузата, за да направи две неща: незабележимо да се прозине и да потърси с поглед очарователната брюнетка. За негово огромно съжаление тя вече се промъкваше към изхода. Сензационното за останалите изявление на професора явно не ѝ беше направило никакво впечатление.

Този Серебрянц не знае нищо.

Яна прибра бележника си и усещайки върху себе си внимателния поглед на симпатичния младеж, съпровождащ червенкосата гъска, започна предпазливо да се промъква към изхода. Отдавна беше свикнала с вниманието от страна на мъжете, но продължаваше да смята, че то непременно трябва да бъде възнаградено. Затова, преди да напусне помещението, Яна се обърна и леко се усмихна на непознатия, който в отговор радостно се озъби. А девойката, след като излезе в коридора, се намръщи. Нищо не беше наред: хем беше изгубила време, хем не беше узнала нищо ново.

Яна имаше всички основания да бъде недоволна от себе си. Вместо да се занимава с нормални договори, способни да ѝ донесат реални пари, тя отново беше подгонила дивото. Макар и доста привлекателно.

Да се намери библиотеката на асурите, или както още я наричаха библиотеката на Иван Грозни, беше несбъдната мечта на целия Таен град. Великите домове гарантираха на щастливеца всякакви награди, а тяхното тълкуване на думата „всякакви“ имаше само едно значение. Подобна награда предизвикваше ентузиазъм дори в най-мързеливия чов и библиотеката се търсеше много грижливо. Градът беше претърсван нашир и дълъг в течение на векове, всички внушаващи дори нищожно подозрение документи бяха изучени и проверени, подземията бяха обходени, свидетелите – разпитани, но никой не беше попаднал на следите на неуловимото съкровище, нито пък на асурите. С всеки изминал век надеждата да се намери библиотеката ставаше все по-призрачна, а източниците на информация – все по-примитивни. Лекцията на Серебрянц беше сред тях. Поредната вятър работа. След като подхвърли на приближилите се служител на паркинга няколко монети, девойката се качи в „осмицата“ си, свали стъклото до долу, пускайки в нагрятата вътрешност на колата свежия вечерен въздух, и погледна часовника си. Безнадеждно закъсняваше. Срещата трябваше да започне след петнайсет минути, а пътят до „Сокол“ беше поне двадесет минути, ако не се броят задръстванията, и... Яна завъртя ключа в запалителя. Двигателят се изкашля неохотно, промърмори нещо нечленоразделно и утихна. Повторният опит за разбуждане на жигулата също не се увенча с успех, двигателят млъчеше. Девойката започна да се ядосва. Околният свят се беше смрачил и се бе опълчил срещу нея: безсмислени издирвания, безсмислени лекции, стара кола. Начинаещият наемник не можеше да разчита на много в Тайния град. Яна извади козметиката си от дамската чанта, обърна към себе си огледалото за обратно виждане и започна бавно да се гримира. До началото на срещата оставаха единайсет минути. След като приведе в ред устните си, девойката небрежно прекара

четчицата по скулите си, прибра козметиката обратно в чантичката, намести огледалото и отново завъртя ключа. Двигателят заработи и „осмицата“, тихо изскимтявайки, се понесе към „Лубянка“. До началото на срещата оставаха девет минути.